

Hồi 45

Tổ tông cùng chí

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lên thấy Độ Kiểm Thanh và Lư Thiên Lý dẫn theo sáu bảy thiếu niên tiến lại gần.

Độ Kiểm Thanh đến cách Lâm Đoàn Nghĩa năm trượng thì dừng lại nói:

- Tên họ Lâm kia thì ra người cải trang giả dạng để tránh đi sự truy sát của công đạo. Nhưng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát. Hôm nay nếu thiếu gia không bắt sống được người thê không còn là Độ Kiểm Thanh nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa uroi ngạo đáp:

- Người có phải là Độ Kiểm Thanh hay là loài chuột thì cũng chẳng liên quan gì đến ta nhưng người với Cửu U Quý Nữ kết thành bè đảng, không những làm đủ trò vô luân tội bại mà còn tàn hại giang hồ hôm nay thành du hồn dưới chướng của ta chẳng những không được đầu Thanh Hải mà ngay đến Cẩm La Điện cũng không thu nhận các người đâu.

Độ Kiểm Thanh cười hắc hắc nói:

- Người cứ yên tâm đầu thai là được.

Độ Kiểm Thanh phất tay ra hiệu cho đồng bọn dàn thành hàng chữ nhất tiến lên rồi quét mắt nhìn ba thiếu niên nói:

- Nếu các người không nhập bọn với Phan Diện Độc Lang thì đứng qua một bên để chúng ta bắt lang trừ độc.

Lâm Đoàn Nghĩa vận nội lực phát ra một tràng cười làm chấn động cả sơn cốc khiến Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu Kim Quốc Duy nhúc cả màng óc hết hoảng lùi lại hai bước.

Chàng hiểu rằng ba thiếu niên này không đủ sức đối phó với Mã Mỹ Trân hoặc Độ Kiểm Thanh liền nói:

- Lâm mỗ một mình đấu với quần ma không cần ba vị trợ lực. Chỉ mong ba vị đừng rời xa nhau để tránh lọt vào tay dâm nữ kia sẽ rất phiền phức.

Mã Mỹ Trân cười nói:

- Mạng người còn không giữ được còn lo gì đến người khác? Ta khuyên người nên tiết kiệm một chút khí lực thúc thủ chịu trôi thì hơn.

Thị nói xong phất tay lập tức một luồng khói màu hồng lan toả xuống sơn cốc.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu không làm cho ba vị huynh đệ kia tỉnh ngộ mà tìm cách đối phó thì nguy mất.

Nghĩ thế liền cười nói:

- Dâm nữ họ Mã kia, người tìm khắp giang hồ bắt về bao nhiêu nam nhân cũng không đủ cho dục vọng độc ác của mình, người không còn biết luân thường đạo lý là gì nữa sao?

Mã Mỹ Trân trân tráo nói:

- Tên họ Lâm, người đừng tưởng chỉ có nam giới mới được quyền có năm thê bảy thiếp, nói cho người biết, tính dục của nữ nhân còn mạnh hơn nam nhân nhiều. Đừng nói năm bảy nam nhân mà ngay cả mười thiếu niên cường tráng ta cũng sẵn lòng.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe những lời trân tráo đó đã quen, nhưng ba thiếu niên nghe vậy đều nổi giận quát lên:

- Yêu nữ dâm tặc.

Mã Mỹ Trân không chút lưu tâm cười nói:

- Ba vị ca ca nếu muốn thưởng thức hương vị hương vị ngọt ngào của trái đời thì cứ việc lên đây, tiện thiếp dám hứa rằng không ai động đến một cọng lông chân của chư vị đâu. Nhất định tiện thiếp và mấy vị cô nương đây không làm các vị thất vọng.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ ba thiếu niên kia bị yêu nữ lung lạc vội nói:

- Thôi huynh ba vị cứ đi đi đừng mắc lừa dâm nữ.

Độc Kiếm Thanh cười hắc hắc nói:

- Còn đi đâu nữa chứ? Trừ Phan Diện Độc Lang ra tất cả đến bên bốn nhân để cùng hưởng thụ.

Điền Chính Tiêu đỏ mặt quát:

- Tiểu tử người là ai?

Thấy phản ứng của ba thiếu niên Lâm Đoàn Nghĩa thầm mừng nhưng lại lo cho họ nếu khi cuộc chiến xảy ra, mình khó bảo toàn được tất ba người sẽ rơi vào tay đối thủ.

Độc Kiếm Thanh nói:

- Các người làm gì mà hung hăng thế? Bây giờ trong cốc đầy độc khí còn ngoài cốc đã bố trí thiên la địa võng đến con chim con không bay thoát, nếu các người trở thành đồng minh cùng bọn ta tiêu diệt Phấn Diện Độc Lang thì chẳng những không bị hại mà còn được hưởng lạc với hàng chục mỹ nhân...

Không chờ hẳn nói xong Kim Quốc Duy đã quát lên:

- Độ Kiếm Thanh, người có còn chút sĩ diện nào không?

Tên này thân nhiên đáp:

- Được hưởng thụ lác thú trần gian thì giữ sĩ diện làm gì? Bốn công tử không phải là kẻ sĩ diện hão như Phấn Diện Độc Lang. Bây giờ bốn công tử cho các người cơ hội cuối cùng.

Thôi Vân Tùng quát:

- Dâm tặc tới đây đấu với thiếu gia một trăm chiêu.

Lư Thiên Lý bước lên nói:

- Người mà đủ tư cách đấu với Độ huynh sao? Trước hết hãy thủ với Lư Thiên Lý ta một chưởng.

Dứt lời đã tới trước Thôi Vân Tùng vung chưởng đánh ra.

Thôi Vân Tùng tuy võ công kém xa Lâm Đoàn Nghĩa nhưng đối phó với hạng Lư Thiên Lý thì được, xuất thủ phản công.

Cả hai đều tỏ rõ ngạo khí của mình không cần tránh trực diện đối chưởng.

Chưởng kinh tiếp nhau nổ âm một tiếng cả hai đều bị chấn lui ba bước.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Các vị huynh đài đấu với loại dâm ma đó hãy cẩn thận.

Độ Kiếm Thanh cười nhạt nói:

- Người giữ mạng mình chưa xong còn bận tâm đến người khác làm gì? Ba tên đó sớm muộn gì rồi cũng về một bọn với ta thôi, chỉ người là không được hưởng phúc phần đó.

Mã Mỹ Trân đứng trên vách đá nói:

- Độ lang cứ bắt cho được Nghĩa lang đi không sợ ba vị đó thoát khỏi tay chúng ta đâu.

- Tuân lệnh.

Bấy giờ Lư Thiên Lý đã được lệnh không giao chiến nữa.

Thôi Vân Tùng nhìn Mã Mỹ Trân quát:

- Dâm nữ xuống đây.

Mã Mỹ Trân cười khanh khách nói:

- Bây giờ chưa phải lúc đợi đến tối đã chứ, đông người thế này sao tiện? Nếu chàng đã vội như thế thì cứ lên đây, thiếp sẵn lòng.

Thôi Vân Tùng rít lên:

- Quân vô sỉ.

Y tức giận phùng má trợn mắt định xông lên thì Lâm Đoàn Nghĩa ngăn lại nói:

- Thôi huynh, không được đâu. Cửu U Quỷ Nữ võ nghệ rất cao cường bên ngoài lại bố trí mai phục nếu đơn độc xuất thủ sẽ rất thiệt thòi. Chúng ta sẽ cùng nhau xông ra cốc khẩu quyết sống mái với chúng một trận.

Thôi Vân Tùng đã nhận ra chân tướng đối phương và tình cảnh hiện tại của mình gật đầu đáp:

- Thôi được Lâm huynh và hai vị chuẩn bị để tại hạ mở đường.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Tại hạ sẽ đảm nhiệm việc phá vây, ba vị hãy bám sát yếm hộ là được.

Kim Quốc Duy nói:

- Chỉ sợ Lâm huynh một mình đơn độc...

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Tại hạ lượng sức mình đủ khả năng đánh lui chúng, nhưng cần phải đề phòng ngoài cốc bố trí khí độc và cạm bẫy, vì thế mà phải bám sát nhau để ứng cứu dễ dàng.

Độc Kiếm Thanh cho rằng đối phương đã như cá nằm trong chậu nên nghe họ thấp giọng bàn bạc cũng chẳng thêm lưu tâm.

Kim Quốc Duy chỉ hấn hỏi:

- Lâm huynh tên đó là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Hấn là tôn nhi của Ngũ Độc Tồn Giả.

Kim Quốc Duy mặt bỗng biến sắc rít lên:

- Tiểu tử họ Độ hãy tới đây nếm chuông của Kim mỗ.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ hồng kế hoạch vội hỏi:

- Kim huynh có cừu hận gì với hấn sao?

Kim Quốc Duy gật đầu.

Độ Kiểm Thanh nghe được trùng mắt hỏi:

- Tiểu tử ngươi là gì của lão tặc Kim Bồi Cơ?

Kim Quốc Duy quát một tiếng vung chuông lao tới.

Độ Kiểm Thanh xuất một chiêu dễ dàng hoá giải chuông lực của đối phương cười nhạt nói:

- Với bản lĩnh của ngươi thì còn lâu mới xúng giao thủ với ta.

Lâm Đoàn Nghĩa vội nói:

- Kim huynh hãy khoan.

Lại nhìn Độ Kiểm Thanh hỏi:

- Vì sao ngươi bán mạng cho Hàn Sơn phái?

- Cái gì gọi là bán mạng? Phu thê tay ấp đầu gối quân tử một lời đã hứa...

Lâm Đoàn Nghĩa ngắt lời:

- Thứ quân tử như ngươi hiện ở Hàn Sơn phái có bao nhiêu người?

Độ Kiểm Thanh đáp:

- Ít nhất có mấy vị huynh đệ này...

Tới đó hấn giới thiệu bảy tên đồng bọn gồm Bạch Hồ Hắc Hồ Hoàng Hồ Thanh Hồ Ban Hồ Hoa Hồ và Thạch Hồ và danh tính của bọn này.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe xong trầm nghĩ:

- Còn may mà không có người của Xích Hồ Tôn nếu không thì mình sẽ rất khó giải quyết.

Độ Kiểm Thanh giới thiệu xong cười đắc ý nói:

- Tên họ Lâm bây giờ thì chắc ngươi đã hiểu ra tình cảnh của mình rồi chứ? Theo ta ngươi hãy uống rượu mời đừng chờ rượu phạt,

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Cái đó ngươi nên hỏi chưởng của thiếu gia.
- Ngươi quyết chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ?
- Ta đã nói câu đó với ngươi từ trước.

Một tên đồng bọn của Độ Kiếm Thanh là Hoa Hồ Tống Tương Văn nóng tiết nhảy ra nói:

- Phan Diện Độc Lang ném một chưởng của ta.

Sau lưng hẳn lại có thêm Hắc Hồ Lê Công Danh Hoàng Hồ Vệ Thành Dinh và Ban Hồ Lư Thiên Lý hùng hổ xông vào.

Kim Quốc Duy nói:

- Lâm huynh nhường cho huynh đệ chúng tôi trận này.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Dù sao họ cũng là người của danh môn, nên để họ đấu một trận, vừa xem bản lĩnh vừa tạo điều kiện cho ba vị đó giương uy.

Liền đáp:

- Ba vị cứ xuất thủ giáo huấn cho bọn họ một trận đi nhưng đối phương nhiều độc kế hãy cẩn thận một chút.

Kim Quốc Duy gạt đầu rút kiếm ra chỉ vào Hắc Hồ quát:

- Tên họ Lê, dám tiếp thiếu gia một chiêu không?

Lê Công Danh cuống ngạo đáp:

- Nếu lấy mạng ngươi ta sẽ dùng binh khí nhưng Mã cô nương vừa có lệnh bắt sống nên ta sẽ dùng tay không bồi tiếp.

Kim Quốc Duy cũng tra kiếm vào bao quát:

- Nếu vậy thiếu gia cũng không thèm dùng kiếm tay không cũng đủ giáo huấn ngươi rồi.

Lê Công danh tiến lên hai bước quát:

- Tiểu tử phát chiêu đi.
- Thiếu gia nhường ngươi ba chiêu.

Lê Công Danh mặt đánh lại chột quát to một tiếng xuất chưởng như phong.

Kim Quốc Duy hít vào một hơi chân khí nhảy lùi ba trượng nói:

- Một chiêu.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy không biết y là hậu nhân của ai nhưng trong danh sách Phương Bất Bình để lại ở Cẩm La Điện thì có một vị tên là Giả Tiên Kim Chung.

Thấy Kim Quốc Duy nhảy tránh chiêu chàng buột miệng nói:

- Thân pháp Lục Dã Mê Tông.

Điền Chính Tiêu ngạc nhiên nói:

- Lâm huynh cũng biết thân pháp đó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Như vậy là tại hạ đoán không sai. Kim huynh tất là hậu nhân của Giả Tiên Kim Chung tiền bối.

Kim Quốc Duy nói:

- Đó là cao tổ phụ...

Y đang nói thì Lê Công Danh lại lao vào công tiếp một chiêu.

Kim Quốc Duy lại dùng thân pháp Lục Dã Mê Tông tránh đi cười nói:

- Hai chiêu.

Lê Công Danh phát hai chiêu không trúng tức giận nói:

- Người học ở đâu tuyệt nghệ đào tẩu tài tình thế?

Kim Quốc Duy đáp:

- Thiếu gia đã nói nhường người ba chiêu sau đó thì coi chừng.

Lê Công Danh nghiến răng xuất tiếp chiêu thứ ba chưởng ảnh bao trùm lấy toàn thân đối phương.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Tên này quả lợi hại không thể xem thường.

Thôi Vân Tùng chột kêu lên:

- Nguy rồi.

Lời chưa dứt đã nhảy vào định cứu.

Hoàng Hồ Vệ Thành Đinh cười hắc hắc nói:

- Tên họ Thôi, người định lấy hai đánh một sao? Tiếp Vệ mỗ một chiêu.

Kim Quốc Duy không xuất thủ đánh ngay.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Quả nhiên là Ngự Long Thấp Bát Biển.

Điền Chính Tiêu đứng bên nghe chàng nói càng kinh ngạc hỏi:

- Làm sao Lâm huynh biết được võ học của Thôi Vân Tùng?

- Tại hạ đã thấy một vị tiền bối dùng võ học này.

- Ai vậy?

- Thôi Ngoạ Long tiền bối.

Điền Chính Tiêu à một tiếng nói:

- Thôi Ngoạ Long tiền bối là bằng hữu của gia tổ phụ, hai người bỏ nhà đi từ sáu mươi năm trước để tu luyện võ công không biết sau đó đã quy tiên ở đâu...

Lâm Đoàn Nghĩa chột bật cười.

Điền Chính Tiêu nhíu mày hỏi:

- Sao Lâm huynh lại cười? Chẳng lẽ hai vị lão nhân gia còn sống?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Lệnh cao tổ phụ là Thất Thái Thần Công Điền Thiên Lại đúng không?

Điền Chính Tiêu trở mắt nhìn chàng nói:

- Không sai, có phải Lâm huynh đã gặp hai vị đó rồi?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Đúng là tại hạ đã gặp.

Điền Chính Tiêu à một tiếng nói:

- Vừa rồi hai vị tiền bối vừa nghe chúng tôi báo danh tính xong liền đi ngay, chẳng lẽ là hai vị lão nhân gia?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Điền huynh đoán không sai, chúng ta mau thoát khỏi vòng vây để tới hội nhập cùng hai vị tiền bối.

Điền Chính Tiêu cả mừng nói:

- Thôi Kim nhị vị tận lực đột vây, tâm nguyện của chúng ta đã hoàn thành một nửa rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết ba thiếu niên có tâm nguyện gì nhưng nói 'hoàn thành một nửa' tất là gặp được cao tổ phụ, vội nói:

- Điền huynh hãy hợp lực với hai vị đó, việc đột vây để tại hạ đảm nhận.

Độ Kiếm Thanh nghe Điền Chính Tiêu gọi đã biết đối phương chuẩn bị đột phá vây liền quát lên:

- Bớ trận.

Hai tên Lê Công Danh và Vệ Thành Đình được lệnh mỗi tên phát một hư chiêu rồi nhảy lùi về.

Lâm Đoàn Nghĩa lướt mắt nhìn thấy từ sau lưng bọn Độ Kiếm Thanh tám tên bốc lên tám luồng khói lam, biết chúng đang thi triển độc công Thiên Tầng Lam Chương nhìn Độ Kiếm Thanh quát:

- Tên họ Độ, ngươi dám cản đường thiếu gia?

Tên này cười nhạt đáp:

- Bốn công tử sợ gì ngươi chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa xông tới hữu chương đánh thẳng vào ngực Độ Kiếm Thanh tả chương đánh sang bảy tên còn lại.

Hai luồng kinh lực cuốn khói bụi bay lên mù mịt tối cả sơn cốc.

Độ Kiếm Thanh không ngờ đối phương có chương lực bạt sơn phá thạch như vậy hô to:

- Nhất loạt phát chương đối phó.

Tám tên đành thu độc công giương lên mười sáu chương tiếp chiêu.

Thôi Vân Tùng Điền Chính Tiêu và Kim Quốc Duy ba thiếu niên thấy tám cao thủ cùng phát chương đánh vào Lâm Đoàn Nghĩa thì rất lo lắng nhưng không dám trái lời đứng sát vào nhau vận công cực hạn sẵn sàng đối địch.

- Bình.

Một tiếng nổ lôi động kéo theo chuỗi âm thanh rì rầm như sấm làm chấn động cả sơn cốc.

Bốn tên trong Hồ Tôn bị chấn bay lên không, bốn tên còn lại bị chấn lùi mấy bước.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng bị đẩy lùi ba bước.

Mã Mỹ Trân từ trên cốc khẩu quát lên:

- Độ lang đừng đánh chết chàng ta.

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng:

- Giết thiếu gia ư? Đừng nằm mộng.

Chàng xác định tình thế thừa cơ bốn tên bị đánh bật lên không chưa kịp gia nhập với đồng bọn còn bốn tên thì nhiều hy vọng đắc thủ.

Vừa kịp giữ mình trầm ổn chàng lại vận công xông vào giống như trước hữu chưởng nhằm vào Độ Kiếm Thanh tả chưởng công sang ba tên khác.

Độ Kiếm Thanh không sao ngờ được rằng đối phương hồi phục nhanh như thế, chỉ kịp vận năm thành công lực tiếp chiêu nên bị đánh lùi năm sáu trượng.

Ba tên còn lại còn thảm hại hơn, một tên bắn tít lên không rú thảm thiết, miệng hộc một vòi huyết tiễn còn hai tên còn lại bật lui ba trượng ngã nhào xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới chộp lấy một trong hai tên này hơn hử nói:

- Thôi huynh, chúng ta chộp được một con thỏ...

Nhưng khi quay lại chàng bỗng thấy sững sốt vì không thấy ba thiếu niên kia đâu, kinh dị nghĩ thầm:

- Họ mới đây mà biến đi đâu mất vậy chứ?

Tay vẫn cắp chặt tên bịt mặt chàng gọi to:

- Thôi huynh, Điền huynh...

Không có tiếng trả lời.

Chợt nghe Mã Mỹ Trân đứng trên cốc khẩu cười khanh khách nói:

- Ba tên đó đã rơi vào tay bốn cô nương rồi, người có gọi rát họng cũng không ai trả lời đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa xách tên bịt mặt lên hỏi:

- Người có cần tên này không?

Mã Mỹ Trân điềm nhiên đáp:

- Vị lang quân đó cô nương đã xài chán chê nay tinh khí đã cạn, còn cần gì nữa? Có ba thiếu niên tuấn mỹ này bổ khuyết là tốt quá rồi.

Tên bị Lâm Đoàn Nghĩa bắt được là Thanh Hồ, chàng nghĩ rằng ít nhất cũng đổi được một bằng hữu nay nghe nói thế tức giận ném tên kia xuống đất buông lời rủa:

- Đúng là đồ bỏ.

Nói xong bật mình lên cao mười mấy trượng quét mắt nhìn nhưng chỉ thấy xung quanh khói che mù mịt không nhìn thấy gì.

Mã Mỹ Trân cười nói:

- Lâm Đoàn Nghĩa người rồi cũng sẽ rơi vào tay bốn cô nương, chẳng thoát được đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp xuống rút Gia Mộc Kiếm chuẩn bị sẵn sàng mấy mũi Gia Mộc tiễn rồi phi thân ra khỏi cốc khẩu.

Càng lên cao khói càng đặc như bung lấy mắt.

Lâm Đoàn Nghĩa nảy ra một ý quát:

- Tiện tỳ nộp mạng.

Thanh âm một nữ nhân kêu lên kinh hãi:

- Người...

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức phát ba mũi Gia Mộc tiễn.

Ba mũi tên bay đi vạch ra ba đường sáng chói làm vân vụ tan đi một phần, chợt nghe vang lên một tiếng rú thẳm.

Tên tỳ nữ bị giết, máu phun ra làm khói mù biến đầu mất cả, trong cốc ngoài cốc lại sáng bùng.

Tiếng Mã Mỹ Trân rít lên:

- Lâm Đoàn Nghĩa người dám bạo thủ sát nhân, bốn cô nương hôm nay quyết sống mái với người.

Lâm Đoàn Nghĩa lao tới quát:

- Tiếp chiêu.

Lời vừa dứt lại phát ra bốn mũi Gia Mộc tiễn bắn sang chủ tỳ Cửu U Quỷ Nữ, đồng thời xông tới Gia Mộc Kiếm trong tay loé lên, nhằm Mã Mỹ Trân tấn công như vũ bão.

Nữ tặc trong tay không có binh khí đành lùi lại.

Lâm Đoàn Nghĩa lao sang ba tên tỳ nữ đang canh giữ ba thiếu niên nằm bất động chỉ một kiếm đâm chết một tên đồng thời tả chuông đánh ra.

Không những hai tên tỳ nữ bị đánh bật lên không mà cả ba thiếu niên cũng bị lăn đi mấy vòng tỉnh lại.

Mã Mỹ Trân rút kiếm lao tới nghiêng răng nói:

- Phan Diện Độc Lang người giết Thanh Hồ Hầu Tông, Bạch Hồ Lạc Tiết và hai tỳ nữ của ta, bốn cô nương quyết bắt người đền tội.

Chợt từ trên sườn núi vang lên giọng nói sang sảng:

- Kẻ nào giết Tiết nhi?

Nghe tiếng người kia, Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi nghĩ thầm:

- Xem ra phiền phức rồi đây.

Đối địch với Cửu U Quỷ Nữ chàng không ngờ phải gây thù chuốc oán với Hồ Tự Thập Tam Tôn nhưng ngoài Xích Hồ Tôn chàng sẵn sàng chấp nhận kết cừu oán với các tôn phái khác, chỉ sợ liên lụy tới ba thiếu niên kia.

Chàng khẽ nói với Đại Tài Chủ:

- Xin ba vị đừng tham gia vào cuộc xung đột này cứ để một mình tại hạ đối phó với chúng, ba vị tìm lệnh cao tổ phụ thì hơn.

Điền Chính Tiêu tuy biết võ nghệ kém đối phương nhưng hào khí nổi lên sẵn giọng đáp:

- Không được chúng ta sẽ cùng chết với nhau.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm giọng:

- Cùng chết một cách vô ích làm gì? Bây giờ các vị đến Côn Minh có lẽ sẽ gặp được lệnh cao tổ, xin hai vị đó nhắc giúp với gia sư huynh Phương Thông và gia sư muội Phương Đạt kể rõ chuyện hôm nay để họ giúp tại hạ báo thù. Nếu tại hạ không chết thì mười ngày sau cũng sẽ tới Côn Minh, xin ba vị đi nhanh lên.

Kim Quốc Duy hỏi:

- Chúng ta cùng đi với nhau không được sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Nếu cùng đi nhất định chúng sẽ dốc toàn lực ngăn cản, lúc đó sẽ không ai thoát nổi đâu.

Tuy biết chàng nói thực tình nhưng ba thiếu niên đều là người nghĩa hiệp không muốn người khác vì mình chịu nạn, đưa mắt nhìn nhau.

Lâm Đoàn Nghĩa biết ý liền giục:

- Ba vị đi nhanh lên, đó cũng là vì tại hạ nữa. Nếu để chậm sẽ không kịp đâu.

Vào thời điểm căng thẳng đó đã có mấy nhân ảnh từ trên đỉnh núi ào xuống gồm bốn lão nhân và một trung niên hán tử.

Bọn Độ Kiếm Thanh sáu tên cũng từ dưới cốc xông lên.

Đến lúc này thì muốn đi cũng không kịp nữa.

Địch nhân từ ba phía tản ra vây lấy bốn người.

Mã Mỹ Trân chờ bốn lão nhân tới đứng nguyên vị rồi mới cười giảo hoạt nói:

- Phấn Diện Độc Lang mau ra đây chịu chết.

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh lùng đáp:

- Cứu U Quỷ Nữ các ngươi lừa gạt tử các phái trong Hồ tôn phục dịch sự truy lục của mình đối nữ làm lang, đối nam làm thiệp không còn luân thường đạo lý biến bọn nam nhân nhẹ dạ kia thành nô lệ cho dục vọng thấp hèn mất hết nhân phẩm, cúi đầu nghe lệnh dâm nữ ngươi.

Mã Mỹ Trân cười nhạt đáp:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi là người thế nào thì các vị tiền bối đây đều biết cả, có nói gì thì cũng không lừa được ai đâu. Nhưng trước khi chết bốn cô nương cũng nên giới thiệu để ngươi biết mình bị giết bởi tay ai.

Nói xong giới thiệu từng người.

Trong bốn lão nhân gồm Lạc Thiên Hoa tôn chủ Bạch Hồ tôn, và trung niên hán tử là Hầu Anh phụ thân của Thanh Hồ Hầu Tông.

Yêu nữ giới thiệu xong nhìn Lạc Thiên Hoa cố lấy giọng bi thương nói:

- Văn bối với lệnh tôn nhi giao tình không nhạt, nay Lạc huynh bị Phấn Diện Độc Lang sát hại văn bối chính đang định báo thù cho huynh ấy nhưng lão tiền bối đã đến đây...

Thị ngừng lại nửa chừng hướng sang trung niên hán tử nói tiếp:

- Chắc Hầu tiền bối đã thấy thi thể của lệnh lang bị chưởng lực của Phan Diện Độc Lang...

Lạc Thiên Hoa chợt quát lên:

- Không cần nói nữa.

Lão phóng ánh mắt như hai mũi kiếm nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Người biết đạo lý giết người thường mạng chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay đáp:

- Đạo lý đó trẻ con lên ba cũng biết nói gì tại hạ? Nhưng tiền bối cũng nên biết tiếp tay cho kẻ ác...

La Hán trận gầm lên:

- Câm miệng, cho dù người giảo biện thế nào nhưng giết người là sự thực, bây giờ người hãy đền mạng cho tôn nhi của lão phu.

Trung niên hán tử họ Hầu lên tiếng:

- Lạc tiền bối hãy khoan động thủ, Hầu Anh còn muốn nói với tiểu tử này mấy câu.

Lạc Thiên Hoa nhíu mày nói:

- Sự thực đã sờ sờ ra đó còn hỏi gì nữa?

Tuy nói vậy nhưng lùi lại một bước.

Hầu Anh nói:

- Tiểu tử sự việc xảy ra thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Lệnh lang làm theo lệnh dâm nữ này thi triển Thiên Tàng Lam Chương định hại chúng tôi bị tại hạ bắt điểm huyết.

- Như vậy là tôn nhi chưa chết?

- Tin rằng lệnh lang vẫn còn sống.

Lạc Thiên Hoa chợt quát lên:

- Bây giờ thì người đền mạng cho tôn nhi của ta.

Dứt lời lao tới đánh ra một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa sợ nếu mình tránh đi thì ba thiếu niên đứng sau lưng sẽ bị thương liền đưa chưởng lên đỡ.

- Bình.

Cứ tiếp chưởng ghê rợn làm đất đá bay lên rào rào, Lâm Đoàn Nghĩa chao đảo nhưng vẫn đứng nguyên vị, trái lại Lạc Thiên Hoa bị đẩy lùi hai bước suýt ngã.

Ba lão nhân cùng đi với Lạc Thiên Hoa thấy Phan Diện Độc Lang đánh lui tôn chủ của mình, ai nấy đều kinh hãi.

Nên biết trong Hồ Tôn chỉ còn mấy vị tôn chủ từ khi sáng lập Long Hồ Thập Tam Tôn nay còn sống, công lực cao thâm mặc trặc, thế mà Lâm Đoàn Nghĩa chỉ đơn chưởng đã đánh lui ai mà chẳng kinh?

Mã Mỹ Trân đang đứng theo dõi một cách bàng quan chột mồm môi cười một cách đắc ý.

Lạc Thiên Hoa mặt đỏ bừng nói chữa thẹn:

- Tiểu tử ngươi tiếp được một chưởng nắm thành công lực của lão phu cũng chẳng trách Tiết nhi bị giết là phải, bây giờ hãy tiếp mấy chiêu tuyệt học độc môn của Bạch Hồ Tôn.

Sau cú tiếp chưởng Lâm Đoàn Nghĩa đã thấy rằng muốn thắng đối phương không khó nhưng Hồ Tự Thập Tam Tôn chưa phải là những môn phái cùng hung cực ác lúc này lại vướng ba thiếu niên nên chàng không muốn chuốc thêm phiền phức lắc đầu nói:

- Tại hạ thật không muốn giao thủ.

Lạc Thiên Hoa quát:

- Nếu đã sợ sao dám giết tôn nhi của ta?

- Tại hạ xưa nay không biết sợ là gì và cũng không giết người vô cớ.

Bấy giờ Hầu Anh đã xuống sơn cốc bế Hầu Tông lên đặt xuống trước mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tiểu tử sao ngươi dám lừa ta?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Lệnh lang thế nào?

- Ngươi nói rằng nó chỉ bị điểm huyết đạo sao bây giờ đã chết?

Lâm Đoàn Nghĩa à một tiếng nói:

- Thủ pháp độc môn điểm huyết của tại hạ không ai giải được.

Hầu Anh lại loé lên hy vọng nhưng vẫn bán tín bán nghi nói:

- Người giải huyết đi.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống điểm ra mấy chỉ nhưng mặc dù đã được giải huyết nhưng người Hầu Tông vẫn cứng đờ như khúc gỗ.

Hầu Anh nghiêng răng nói:

- Tiểu tử người còn gì để nói?

- Nhất định lệnh lang đã bị người ám toán.

- Ai ám toán?

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn Mã Mỹ Trân nói:

- Ngoài Cửu U Quỷ Nữ còn ai nữa?

Mã Mỹ Trân gào lên:

- Phan Diện Độc Lang Hầu ca ca bị người điểm tử huyết chết nay còn ngậm máu phụ người vu oan giá hoạ ta sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- Tiệp tỳ này sau khi mình để Hầu Tông xuống vẫn ở đây như vậy không phải thị ám toán, hai tỳ nữ đã chết hai tên kia chưa nhập cốc lần nào vì sao Hầu Tông bị giết? Nhưng hấn không bị điểm tử huyết cũng không có thương tích gì..

Chàng chợt nói:

- Nếu vậy có thể Hầu huynh chết vì Thiên Tăng Lam Chương, muốn xác định đúng hay không thì cứ cho uống xong giải dược thì biết.

Hầu Anh nhìn Mã Mỹ Trân hỏi:

- Người có giải dược chứ?

Yêu nữ lưỡng lự một lúc mới gật đầu.

Hầu Anh nói:

- Đưa cho lão phu.

Mã Mỹ Trân không biết làm gì hơn đành đưa ra một viên dược hoàn màu đen.

Thị rất muốn Hầu Tông chết đi khi đó Lâm Đoàn Nghĩa phải đối địch với ả và năm cao thủ lại có thêm mình và bọn Độ Kiếm Thanh, nhất định không khó bắt Lâm Đoàn Nghĩa và ba thiếu niên kia.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>